

LA ÚLTIMA PRENYADA

Quan tenia setze anys la meua mare m'agafava a banda cada últim divendres de mes i em deia que havia d'espavilar-me, que els homes passaven alts i que no tenir promès a la meua edat començava a ser una sentència.

D'això en fa... molts d'anys. Segueixo sense promès i la regla no m'ha fallat ni una vegada.

Cada darrer diumenge de mes però, quan vaig a dinar a casa els pares, els

dos de genolls em fan jurar que no estic embarassada i em recomanen que si em trobo molt sola i necessito companyia, em faci lesbiana.

Com ha canviat la vida!

No fa gaire, vaig veure pel carrer una dona que anava com afligida. Es tapava amb l'abric i portava una gorreta que li tapava mitja cara. Just abans de creuar el semàfor, va caure rodona.

Estava embarassada. M'ho va confessar quan vaig dur-la a un bar perquè prengués alguna cosa.

Quina vergonya va dir-me. No ho dirà a ningú oi? No és pas cap vergonya, vaig dir. Ella s'estranyà molt. Però que no ho veu? Estic de set mesos! Tampoc es tan greu se'm va acudir de dir. Ella es va empenyar. Ah no?! El meu home no em parla, els sogres no em deixen anar a la caseta de Cubells, els meus pares m'han prohibit tornar a casa fins que hagi parit. La cunyada es passa el dia insultant-me per WhatsApp...

Ben mirat tan com van les coses... vaig dir per que no s'enfadés amb mi.

No hi ha roba per embarassades, m'he de comprar dos vestits iguals i cosir-los, no hi ha cremes per les cames ni per les estries, he de subjectar-me els pits amb cordes...

Jo crec que la dona exagerava, però una cosa és veritat, ja no hi ha embarassades.

Serà la pandèmia, la economia, la contaminació o els avis que s'han negat a fer de cangurs.

El que sigui però les parelles van esverades. Ells no rematen, elles tanquen. Tenen pànic. Parir!. Horror.

MGM UN CAS DE FORÇA MAJOR?

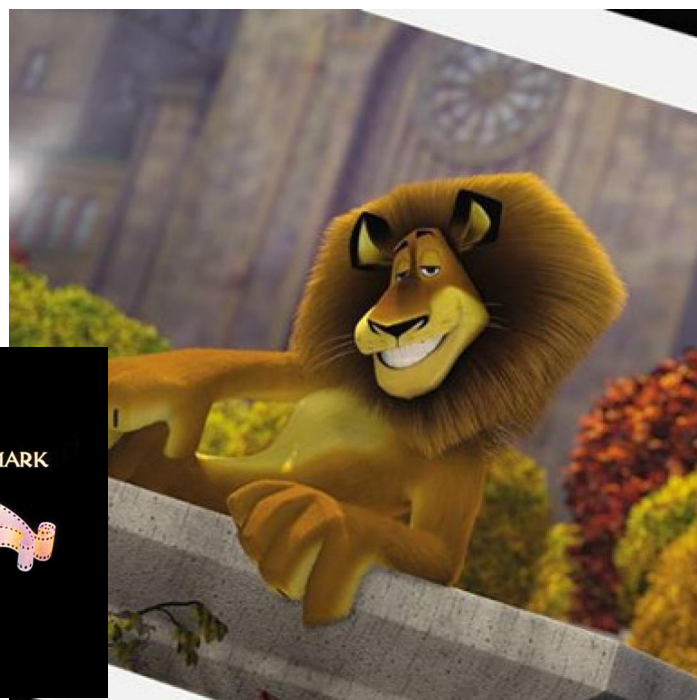
LA MGM està a punt de vendre els seus actius i el seu catàleg de films on hi ha des dels 007, Rocky o la trilogia Hobbit de Peter Jackson. A quin preu?

La companyia de cinema està valorada en 5,5 milers de milions de dollars. Encara un símptoma de la crisi a Hollywood per causa de la Covid-19?

I per tan la MGM assegura l'èxit econòmic del nou Bond, "Morir pot esperar", però que no pot distribuir en un context de cines obrint i tancant al ritme de la pandèmia. Segons els seus càlculs, l'aturada de la pel·lícula des de l'abril del 2020 i posposada fins a l'abril de 2021, els està costant milió de dòlars al mes.

Qui no recorda el rugit del Lleó al començament de les seves pel·lícules coronat per la menció de la frase llatina "Ars gratia artis" ("L'Art per l'Art"). La Metro-Goldwyn-Mayer per als íntims, presumia en la dècada de 1930 de tenir "més estrelles que el cel", amb Greta Garbo, Buster Keaton o Clark Gable i produint clàssics com el Mag d'Oz o Ben-Hur.

Però no tot és tan clar. En fallida el 2010, l'estudi ha anat passant per mans diferents, com el controvertit empresari Giancarlo Parretti, sospitós de frau, que va comprar l'empresa el 1990 per

1.200 milions de dòlars gràcies a un préstec del Credit Lyonnais francès.

En realitat, després de les grans produccions del passat la MGM només ha estat una mala fàbrica de films amb un fons de 4000 títols que ara són una reserva de continguts per a Netflix o Amazon.

El vell Lleó agonitza per culpa dels seus propietaris que van oblidar que la gent va al cinema quan hi ha bon cinema. I es queda a casa mirant Netflix després de triar entre programes idiotes i pel·lícules immundes. Què el vell Lleó descansi en pau!!!